Як смертне прядиво, як безнадійність прощ,
як невод умирання довгий, непролазний…
як непотрібна і глуха образа
осінній дощ, ізнов осінній дощ.
Ряди дерев шляхами: змоклі, голі…
розоране, окраденеє поле… розбита колія…
Як жовкле листя по верхах ген – у вітрах
душа… душа моя
у ночі чорні, у провалля каламутне:
що неводу оцього не минути,
нічого! Ох, нічого не забути!
Куди не кинься ти —
шляхами земних прощ,
останніх, судних смертних прощ —
– осінній дощ…
– дощ.